

have ikke gjort andet, end hvad der er deres fulde Ret. De blive misbrugte paa det skammeligste fra Regeringens Side. Man forlanger, at de skulle arbejde for en Løn, hvorfor de ikke ere i Stand til at ernære sig selv og deres Familie. De søge saa gennem en fredelig Forhandling at opnaa en Overenskomst, men blive afviste. Disse Mænd have da intet andet Middel tilbage end at forlade Arbejdet og sige: Vi kunne og ville ikke arbejde under disse Vilkaar. Men saa synes jeg ikke, Ministeren har Ret til at skælde dem ud for Dri-vere. Det forekommer mig, at naar han fordrer den store Høffighed, burde han selv give Eksemplet.

Jeg tillod mig at rette en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister om, hvorledes det var gaaet med det ledige Privilegium oppe i Aalborg Stift. Jeg fik intet Svar; den højtærede Minister sagde, at jeg havde afskaaret mig Retten til at anmode om Oplysninger af den Beskaffenhed, jeg havde ønsket. Jeg havde nemlig — lod det til — fortørnet den højtærede Minister, idet jeg havde talt om, hvorledes jeg forstod disse bevingede Ord, som den højtærede Kultusminister udtalte i Odense om, at Ministeriets Opgave til syvende og sidst var at værne Administrationen. Af den Grund mener Ministeren nu, at han ikke vil svare paa det Spørgsmaal, jeg rettede til ham. Hvis nu den højtærede Minister ikke vil give mig Oplysning i denne Sag, er det sikkert værst for ham selv. Det er jo muligt, at der her er noget, som skal skjules, som ikke taaler at se Dagens Lys. Det ved jeg ikke. Der er gaaet adskillige Rygter om, hvorledes dette Privilegium er bortgivet. Hvorvidt de ere sande, ved jeg ikke. Jeg skal ikke blande mig i det høje Ministeriums indre Anliggender, naar der er Tale om Uddeling af Ordener, Titler og lign., det kan være os ligegyldigt, men hvor der er Tale om et reelt Privilegium af mange Tusinde Kroners Værdi, forekommer det mig, at vi, som staa som Medlemmer af Tinget, ikke alene have Ret, men ogsaa Pligt til at spørge Ministeren om, hvorledes han værnar Statskassens Interesser i den Slags Sager. Men, som sagt, Ministeren har ikke villet svare derpaa. Han mener, at jeg ikke har Ret til at spørge derom. Jeg haaber nu, at denne Sag maa blive dragen frem i Finansudvalget, og vi faa da at se, om Ministeren over for dette vil give Oplysninger. Jeg kan forstaa, at Ministeriet er ømt over Stiftstidenderne. Ministeriet har „Berlingske Tidende“ og syv Stiftstidender. Det

er alt, hvad det har at støtte sig til i den offentlige Mening. Desuden har det Kongens Naade og Kongens fri Ret og saa disse otte Krykker i de otte privilegerede Blade. Derfor er det naturligt, at Ministeriet søger at skaffe sig Venner inden for denne Presse, den eneste af nogen Indflydelse og Udbredelse, den har at støtte sig til. Jeg vil, som sagt, haabe, at Sagen maa blive dragen frem i Finansudvalget, saaledes at Folketinget maa faa Oplysning om, hvorledes det forholder sig, og jeg kan ikke billige, at Ministeren saaledes søger at skjule en Ting for os, som vi have fuld Ret til at forlange Klarhed over.

Jeg rettede ligeledes et Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, men fik heller ikke der noget Svar. Jeg spurgte, om Ministeren ikke vilde søge Regres hos Assessor Finsen for de 500 Kr., som vare udbetalte Alma Bondesen for uforskyldt Varetægtsfængsel. Saa vidt jeg ved, har den højtærede Finansminister ikke svaret derpaa. Han har maaske overhørt mit Spørgsmaal, eller maaske han ikke har villet svare derpaa. I det hele taget synes jeg, at disse ny Ministre stille sig paa en mærkelig Maade over for Spørgsmaal, som rettes til dem fra Tingets Side. Ministeren for offentlige Arbejder vilde ikke give Oplysning om, hvilket Skridt der var gjort for at faa de sjællandske Jernbanearbej- deres Strejke afsluttet. Den højtærede Indenrigsminister vilde ikke give nogen Oplysning om Privilegiet i Aalborg, og den højtærede Finansminister heller ikke om, hvad der var gjort for at varetage Statskassens Interesser over for denne Kriminalretsassessor. Men det er maaske den Maade, hvorpaa de Herrer ville værne om Administrationen. Det er maaske en Del af de Herrers Opgave, at de ikke ville have nogen Indblanding fra Folketingets Side, at det hele skal være deres egne private Sager, som de kunne skalte og valte med, og hvis man vil have Oplysning her, bliver man afvist. Enten nægte de Svar eller ogsaa ignorere de fuldstændig de Spørgsmaal, der stilles til dem.

Der blev fra det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen), da han den første Dag havde Ordet, udtalt, at han kunde ønske at faa en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, og denne Udtalelse har mødt Tilslutning fra mange forskellige Sider. Jeg maa dog for mit Vedkommende udtale, at jeg meget nødig vilde se, det skulde blive Tilfældet, at vi gik hen og forhøjede Taksterne paa Jernbanerejser. Der er saa blevet anført, at det ikke saa